

Een plechtige Calvijn herdenking

“Niet ons, o HEERE! Niet ons, maar Uw Naam geef eer, om Uw goedertierenheid, om Uw waarheid wil”. Psalm 115:1 [gedeelte uit omsHeerenhuis mei 1979]

“Niet ons “ eigenaardige woorden uit de mond van de mens. Dat zou je niet verwachten van iemand die altijd vervuld is van ‘ik ‘en ‘ons ‘ en ‘wij ‘. Vooral de kerk is dit schering en inslag. Altijd hetzelfde liedje : Ik ben het en wij zijn het. Dat komt omdat we zulke bekeerde en geleerde mensen zijn. In onze verbeelding hebben we zoveel op met de eer van God. We zijn van die echte liefhebbers van de deugden van God. We zijn zo verbonden aan de oude waarheid waar God op het hoogst verheerlijkt en de mens op het diepst vernederd wordt. Daarbij hebben we een diep en ernstig gevoel van onze verantwoordelijkheid. We bidden en werken. Ook zijn we begaan met die duizenden mensen die op valse gronden menen binnen te komen. Ach mensen, dat heeft nu niets te maken met licht en zwaar. Rechtzinnig bedoelen we onszelf. In principe komt het allemaal op hetzelfde neer. De een zegt: Me zalle bekeerd moeten worden. De ander zegt: Ik heb gedaan wat ik er aan doen kon..maar God is vrij. Wat? Zegt een derde...je moet geloven...stel je hart er voor open. Weegt die eer van God ons werkelijk zo zwaar? Of vallen we er bij in slaap? Wat kunnen onze woorden mooi zijn....

Jaren geleden woonde ik eens een plechtige Calvijn-herdenking bij. Het was aan de V.U. te Amsterdam. Een grote zaal, druk bezet met heren en dames. Veel heren met snorren en dames met parfumgeurtjes. Veerkrachtige mensen. Met uitgestrekte halze probeerde ik alles in me op te nemen. Mijn begeleider fluisterde me toe: Kijk, daar zit Jan Schouten...je weet wel: Maak geen fouten, stemt Jan Schouten. En daar zit Mr. Donner van de hoge raad. Bij de aanschouwing van al die prominenten maakte een lichte opwinding zich van mij meester.

Opeens klonk belgerinkel achter in de zaal. Met een ruk stond de hele vergadering recht. De pedel, in prachtig gewaad, met rinkelende belletjes, schreed waardig de zaal door. Achter hem, ook in prachtige gewaden, de zeer geleerde mannen en vrouwen...professor Berkhouwer...professor Nauta .. Gezina van der Molen en veel anderen. Het was zo plechtig, dat mijn weinig gewende ogen zich met tranen vulden. Toen mochten we weer gaan zitten.

De “lezingen”namen een aanvang. Calvijn en de eer van God Gouden draden door zilveren betogen. Het duurde wel lang. Tussen de hoeden en snorren gluurde ik naar de diverse gezichten. O, wat een teleurstelling. Daar zat een hooggeleerde publiekelijk te gapen. Een ander verspeelde bijna zijn hoofd vanwege het knikkebollen. Een derde zat met verveeld gezicht zijn uurwerk te bestuderen. Onverdroten gingen de sprekers door.

Het werd warmer. Parfumgeurtjes vermengden zich met transpiratieluchtjes. Aan sommiger snorren parelden zweetdruppeltjes. Gezichten vroegen: Zouden die “waarzeggers”nooit uitgepraat raken? Gelukkig...niets is hier blijvend. Belletjes rinkelen. Petjes op. In de houding. Zo, dat hebben we weer gehad. Geestelijk verrijkt gaan we naar huis. Een dag om nooit te vergeten. Hier en daar vang je nog wat flarden van gesprekken op: Het was goed hè? Soli Deo Gloria. Zo gaan de calvinisten weer huiswaarts. De calvinistische borrel wacht. Waarom dit herinneringsje?

Omdat het iets weergeeft van de werkelijkheid van ons mensenleventje. En omdat we zo ‘lijden’ aan onszelf.

Niet ons ..o HEERE, niet ons, maar Uw Naam geef eer. Wat wil dat zeggen? Dat wij, inplaats van onszelf, God de eer geven? Dat de eer van God ons boven alles gaat? O neen, daar komen wij niet aan toe. Dat hebben we in het paradijs reeds verloren. We hebben de eer van onszelf liever gehad dan de eer van God. Maar ik heb toch? Wat zegt u? Wij hebben God op het hoogst misdaan, Wij zijn van het heilspoor afgegaan.

Lieve lezer..u moet niet denken dat ik dat schrijf met een bittere geest. Het zijn geen grimlachjes hoor. Glimlachjes. ~NIET ONS, O HEERE, NIET ONS, MAAR UW NAAM GEEF EER.~